

- 1 (1858) **GEORG SIMMEL** – gânditor german, al cărui demers neo-kantian a pus bazele antipositivismului sociologic. Întrebându-se "ce este societatea?" face aluzie la întrebarea lui Kant - "ce este natura?".
- 2 (1886) **KURT GRELLING** – logician și filosof german, membru al Cercului de la Berlin. A tradus numeroase lucrări filosofice în germană, printre care și pe cele ale lui Bertrand Russell, al cărui un susținător puternic a devenit.
- 3 (1756) **WILLIAM GODWIN** – filosof politic englez, unul dintre primii exponenți ai utilitarismului și primul susținător modern al anarhismului.
- 4 (1826) **ELME MARIE CARO** – gânditor francez, preocupat să apere creștinismul împotriva pozitivismului modern.
- 5 (1953) **MICHAEL J. SANDEL** – filosof politic american, adept al comunitarismului, cunoscut pentru critica pe care i-o face lui Rawls.
- 6 (1917) **DONALD DAVIDSON** – filosof american, a respins concepția înțelegerii lingvistice ca având legătură cu convenții sau reguli, ajungând la concluzia că „nu există o limbă”, în sensul presupus de filosofi si lingviști.
- 7 (1942) **JOHN MCDOWELL** – gânditor postanalitic, a tratat pe larg subiecte de metafizică, epistemologie, filosofie antică, metaetica, filosofia minții și filosofia limbajului. A atribuit filosofiei un sens terapeutic, înțeles ca drum către o stare de chietudine intelectuală.
- 8 (1788) **WILLIAM HAMILTON** – metafizician scoțian. În „Filosofia Necondiționatului”, dezvoltă principiului că mintea umană finită nu poate avea o cunoaștere a Infinitului, căci fiecare obiect este cunoscut doar în virtutea relațiilor sale cu alte obiecte, astfel timpul și spațiul nelimitate nu pot fi concepute.
- 9 (1907) **MIRCEA ELIADE** – filosof roman, istoric al religiilor, a pus accentul pe conceptul de spațiu și timp sacru - o repetiție a elementelor de la originea lumii, dimensiune manifestă la ființele umane arhaice și subconștientă la omul modern.
- 10 (1772) **K. W. F. VON SCHLEGEL** – idealist german, a introdus termenul „istoricism” și a încercat să întemeieze epistemologia pe dovezi reciproce.
- 11 (1843) **HARALD HØFFDING** – gânditor danez, puternic influențat de Kierkegaard la început, pentru ca, mai târziu, să devină pozitivist, combinând spiritul și metoda psihologiei practice cu școala critică.
- 12 (1919) **R. M. HARE** – filosof moral englez, cunoscut pentru dezvoltarea prescriptivismului ca teorie metaetică și pentru analiza caracteristicilor formale ale discursului moral, justificând utilitarismul preferințelor.
- 13 (3 i.e.n.) **APOLLONIUS OF TYANA** – filosof grec neopitagorean, contemporan cu Iisus din Nazareth.
- 14 (1908) **M. MERLEAU-PONTY** – fenomenolog francez, puternic influențat de Husserl și Heidegger. Constituția sensului în experiența umană a fost principalul său interes. La baza filosofiei sale se află rolul fundamental pe care îl joacă percepția în înțelegerea lumii și în implicarea cu lumea.
- 15 (1968) **CRAIG CALLENDER** – filosof american având ca principale domenii de cercetare filosofia științei, filosofia fizicii, metafizica și filosofia timpului.
- 16 (1848) **CARVETH READ** – filosof și logician englez, autor al aforismului "Este mai bine să fie aproximativ corect decât exact greșit", atribuit, în mod eronat, lui Keynes.
- 17 (1922) **PATRICK COLONEL SUPPES** – filosof american cu contribuții semnificative în domeniul filosofiei științei, al teoriei deciziei și în psihologia și tehnologia educațională.
- 18 (1919) **G. E. M. ANSCOMBE** – gânditoare britanică, figură proeminentă a tomismului analitic. Studentă a lui Wittgenstein, a devenit o autoritate în domeniul operelor acestuia. A scris despre filosofia minții, filosofia acțiunii, logica filosofică, filosofia limbajului și etică.
- 19 (1905) **RUSH RHEES** – filosof britanic, student, prieten și executor literar al lui Wittgenstein. Împreună cu Anscombe, a editat postum "Investigații filosofice" și este responsabil de publicarea a numeroase alte lucrări ale lui Wittgenstein.
- 20 (1964) **ANNE DUFOURMANTELLE** – gânditoare franceză, ale cărei lucrări se concentrează pe ideea de risc. Consideră că „securitatea absolută - cum ar fi riscul zero - este o fantezie”.
- 21 (1959) **SLAVOJ ŽIŽEK** – filosof sloven, cercetător al domeniilor filosofie continentală, teorie politică, studii culturale, psihanaliză, marxism, hegelianism și teologie.
- 22 (1644) **OTTO MENCKE** – filosof german, fondatorul primei reviste științifice din Germania (Acta Eruditorum), renumit pentru genealogia sa științifică. Baza de date a Proiectului de Genealogie Matematică înregistra în ianuarie 2018 peste 102.000 oameni de știință. Arborele genealogic al filosofiei înregistrează 535 de filosofi (până în 2018).
- 23 (1900) **ERICH FROMM** – gânditor german, asociat cu Școala de la Frankfurt. Piatra de temelie a filosofiei sale umaniste este interpretarea pe care Fromm o dă poveștii biblice a exilului lui Adam și al Evei din Grădina Edenului.
- 24 (1987) **WILLIAM MACASKILL** – filosof și etician scoțian, unul din inițiatorii mișcării altruismului eficient.
- 25 (1922) **STEPHEN EDELSTON TOULMIN** – filosof britanic, devotat analizei raționamentului moral. A căutat să dezvolte argumente practice care pot fi utilizate eficient în evaluarea etică a problemelor morale.
- 26 (1946) **KIT FINE** – filosof britanic, cu contribuții notabile în domeniile logicii filosofice, metafizicii și filosofiei limbajului.
- 27 (1765) **FRANZ VON BAADER** – filosof german, s-a opus empirismului, denunțând ca ateistă filosofia occidentală de după Descartes.
- 28 (1911) **JOHN LANGSHAW AUSTIN** – filosof britanic, promotor al filosofiei limbajului comun, cunoscut pentru dezvoltarea teoriei actelor de vorbire.
- 29 (1824) **LUDWIG BÜCHNER** – filosof german, unul dintre exponenții materialismului științific din sec. al XIX-lea.
- 30 (1135) **MAIMONIDES** – gânditor evreu, a exercitat o influență importantă asupra filosofilor scolastici, în special asupra lui Albertus Magnus, Thomas din Aquino și Duns Scotus. S-a străduit să împacă aristotelianismul și știința cu învățăturile Torei.
- 31 (1596) **RENÉ DESCARTES** – filosof francez, figură centrală a Revoluției Științifice. A pus bazele raționalismului continental din sec. XVII, susținut ulterior de Spinoza și Leibniz. În filosofia sa naturală, s-a opus împărțirii substanței corporale în materie și formă și a respins orice apel la scopuri finale, divine sau naturale, în explicarea fenomenelor naturale. E considerat părintele geometriei analitice, puntea dintre algebră și geometrie - folosită în descoperirea calculului și analizei infinitesimale.